

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקוץ

לפני כבוד השופט גיל אדלמן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד שירלי הדר

המאשימה

נגד

דמיטרי שקוץ
ע"י ב"כ עוה"ד איילון בירנבוים

הנאשם

הכרעת דין

אני מורה על ביטול כתב האישום נגד הנאשם מכח הגנה מן הצדק.

המסגרת העובדתית

1. נגד הנאשם, דמיטרי שקוץ (להלן: הנאשם), הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 (להלן: חוק העונשין).
2. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 14.12.2020, בשעה 30:20 לערך, בקניון מול הים, באילת, הגיע הנאשם לדוכן של חנות בשם "דינמיקה" (להלן: המקום). הנאשם נטל מכשיר טלפון סלולרי מסוג סמסונג דגם 7A בשווי של כ-1,400 ש"ח, השייך לסלים שאער, ויצא עם המכשיר מהמקום.
3. ביום 2.5.2022 כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו, בעובדות כתב האישום. הנאשם טען כי החיפוש שנערך בביתו לא היה חוקי ונפלו בו פגמים מהותיים.
4. בהמשך לכפירתו של הנאשם בעובדות כתב האישום, נקבע הדיון לשמיעת הראיות.

המשפט

5. מטעם התביעה העידו השוטרים טלי גופנברג (להלן: השוטרת גופנברג), השוטר אסעד עוידה (להלן: השוטר עוידה), והשוטר תומר מרציאנו (להלן: השוטר מרציאנו). השוטרים העידו ביחס להתנהלות החיפוש בדירתו של הנאשם.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרץ

6. התביעה הגישה מוצגים מטעמה ת/1 – ת/16, הכוללים הודעות המתלונן, תעודת עובד ציבור, חקירת הנאשם, דיסק מדיה דיגיטלית, לוח צילומים, דוחות צפייה בסרטונים ומזכר משיחת שוטר עם המתלונן.

7. מטעם ההגנה העיד הנאשם, ועדי ההגנה השוטר אלי קון (להלן: השוטר קון), והקצין שאול רולינגר; הנאשם סיפר כי השוטרים דפקו בחוזקה על דלתו, הוא נבהל ולא בדיוק הבין מה נאמר לו למרות שהדברים תורגמו לרוסית. בשלב מסוים, שוטר, ללא מדים, נכנס עימו לחדר, ואמר לו שאם יודה בגניבת הטלפון, לא יוטל עליו עונש מאסר. הנאשם סיפר כי השיב את הטלפון הגנוב, ונלקח לחקירה במשטרה.

השוטר קון נכח בחיפוש שבוצע בבית הנאשם, וסיפר אודות מה שהתרחש בו, הקצין רולינגר השיב לשאלות ביחס לתשואלו את הנאשם, תשאל שלא תועד.

סיכומי הצדדים

8. התביעה ביקשה בסיכומיה להורות על הרשעתו של הנאשם בעבירת הגניבה המיוחסת לו. המאשימה ציינה כי אין מחלוקת שהנאשם נטל טלפון מדוכן בקניון, המאשימה סברה כי די בהודאתו של הנאשם, בסרטונים ובהימצאות הטלפון ברשותו כדי להוכיח אשמתו.

באשר לטענת ההגנה כי זכויותיו של הנאשם הופרו במהלך החיפוש, השיבה המאשימה כי מצלמות גוף השוטרים שתיעדו את החיפוש, מוכיחות כי הוסברו לנאשם זכויותיו, ומכל מקום טענתו של הנאשם כי קצין המשטרה איים עליו, עלתה רק במהלך עדותו בבית המשפט, ומשעדותו של הנאשם היתה רצופה בסתירות, אין ליתן בה אמון.

ב"כ המאשימה הדגישה "שגם אלמלא היה הנאשם אומר קחו זה הטלפון, עדיין השוטרים היו מגיעים לאותה מסקנה ומוצאים את הטלפון שנמצא בביתו של הנאשם".

עוד הצביעה המאשימה על כך שהשוטרים שהגיעו לביתו של הנאשם עם צו חיפוש, תפסו כבר בתחילת האירוע טלפונים, הללו היו נבדקים מן הסתם, וביניהם היה מאוחר המכשיר שנגנב, אף אם הנאשם לא היה מודה במיוחס לו במעמד החיפוש.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

עוד טענה המאשימה כי השיחה בין הקצין (אותו שוטר ללא מדים) לבין הנאשם התרחשה לאחר שהוקראו לנאשם זכויותיו ותורגמו לו לשפה הרוסית המובנת לו, ולא היה בשיחה זו כל פסול. המאשימה הדגישה כי הנאשם שוהה בישראל משנת 2004 ומבין עברית.

בסופו של יום הצביעה התובעת על העובדה שהטלפון הגנוב נתפס בדירתו של הנאשם, ואף אם לא היה מודה בנטילתו, ניתן היה להגיע לאותה מסקנה על בסיס הסרטונים, וממצאי החיפוש ומשכך יש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

9. ההגנה בסיכומיה ביקשה להורות על זיכוי של הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, נוכח פסלות הראיות החפציות. ב"כ הנאשם טען לפגמים בחוקיות החיפוש וכן כי השוטרת גופנברג לא עדכנה את הנאשם בזכותו להיוועצות עם עורך דין, וכל נושא התרגום מוטל בספק. הנאשם הוא אשר מסר את הטלפון לשוטרים. עוד הדגיש הסניגור כי רק לאחר השיחה שלא תועדה בין הנאשם לבין הקצין, הודה הנאשם כי גנב את הטלפון ומסר אותו לשוטרים, כאשר לפני כן הוא הכחיש את ביצוע העבירה. ב"כ הנאשם ציין, כי אם הנאשם לא היה מודה במיוחס לו, ספק אם הראיות היו מספקות, שכן נכחו אחרים מלבד הנאשם בדירה בעת שנתפס הטלפון.

לעניין הצילום מהדוכן, פני החשוד היו מכוסים במסכת קורונה והיה ספק בזיהויו. כלומר, לשיטת הסניגור, ללא הודייתו של הנאשם, לא ניתן היה לשייך לו את גניבת הטלפון מעבר לספק סביר. עוד טענה ההגנה כי דוחות הפעולה שהוגשו אינם מתארים את סדרם הנכון של הדברים וכן אין כל תיעוד מהתשאול הנעלם, שלאחריו הגיעה הודייתו של הנאשם.

הסניגור הוסיף כי אין ספק שהשוטרים מכירים את הקצין, שנכח בחיפוש, ולמרות זאת העידו חלקם כי אינם יודעים מיהו האדם הנוסף שנכח בדירה. עוד נטען כי עדותו של הקצין חיזקה את המסקנה שבזמן החיפוש בדירה בוצעה שיחה עם הנאשם, שלא תועדה, וזאת על מנת לקצר הליכים.

לאור המפורט, ביקש הסניגור לפסול את הראיות החפציות, את הודיית הנאשם בשטח וכן את הודאותיו בחקירת המשטרה, שכן הודייתו נבעה מאותו תשאול נעלם, והובילה אף לתפיסת המוצגים. מכל זאת עולה כי המאשימה לא הצליחה להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו, ויש לזכותו מהעבירה המיוחסת לו.

דין והכרעה

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

10. הראיות הקושרות את הנאשם לביצוע גניבת הטלפון הן סרטון מצלמות האבטחה שבקניון (ת5א) שם נראה אדם שפניו מכוסות במסכת קורונה נוטל את הטלפון הנייד, הודאת הנאשם במסגרתה הוא זיהה עצמו בסרטון כמי שביצע את העבירה (ת/4), וכן תפיסת הטלפון הגנוב אצל הנאשם בביתו, במהלך חיפוש משטרתי (ת/15), והודאת הנאשם במהלך החיפוש (ת/5א, ת/9, ת/11), וכן בעדותו בבית המשפט.

11. למעשה, לא היתה מחלוקת כי הנאשם גנב, עובדתית, את הטלפון הנייד. הטענה של ההגנה היתה לפסלות הראיות שגילמו את אשמתו הפלילית, ולמעשה – פסלות תפיסת הטלפון הנייד הגנוב בדירתו, ומשכך פסלות הראיות הנגזרות מכך, שנבעו כתוצאה מתפיסת הטלפון הגנוב בדירתו – הודאת הנאשם, שכללה גם את זיהויו בסרטון מצלמות האבטחה.

החיפוש אצל הנאשם, והתשאול הנעלם – העובדות

12. על פי דוח החיפוש, ת/15 מיום 20.12.2020 הגיעו ארבעה שוטרים לדירתו של הנאשם, לביצוע חיפוש: טלי גופנברג, תומר מרציאנו, אלי קון, ואסעד עוידה, שערך את הדוח. על פי הדוח, לאחר שהוסבר לנאשם שהוא זכאי לנוכחות עדים, הוא ביקש שהחיפוש יתבצע ללא נוכחות עדים (תימוכין לכך גם בת/13, ת/5א). בדוח נכתב כי נתפס טלפון נייד מסוג סמסונג לבן, ולא היתה מחלוקת כי זה היה הטלפון שנגנב למתלונן (ת/12, ת/2).

13. בתחילה, הנאשם הכחיש את ביצוע העבירה. ואולם, עיון בסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים לימד כי מעבר לארבעת השוטרים שהיו רשומים בדוח החיפוש, היה אדם נוסף, שוטר עלום, נוכח במהלך החיפוש אצל הנאשם. לנוכחות השוטר לא היה תיעוד בדוח החיפוש, או בדוחות אחרים בתיק החקירה. עיון בסרטוני מצלמות הגוף העלה כי אותו שוטר (שלימים התברר כי מדובר בקצין המודיעין שאול רולינגר) נכנס עם הנאשם לחדר השינה, וסגר את הדלת (להלן: התשאול הנעלם). מה שנאמר בין הקצין רולינגר לבין הנאשם נותר עלום, אולם רולינגר תועד אומר לאחד השוטרים בסלון, מיד לאחר היציאה מהחדר – "תשאול אותו פשוט, יכול להיות שהוא ירצה לשתף פעולה". או אז, הנאשם משיב לשאלת השוטרים אם "זה" (מביאים לו טלפון נייד שנתפס בדירה) הטלפון שהוא גנב מהקניון, הוא משיב בחיוב.

14. מה אמר הקצין רולינגר לנאשם, בעת שהיו סגורים בחדר השינה? האם הדברים שנאמרו באותו תשאול עלום ונעלם הביאו את הנאשם להודות בגניבת הטלפון? שאלות אלה ניסתה ההגנה לברר במהלך שמיעת המשפט, לאחר שחומר החקירה לא גילה דבר ביחס לכך.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקוץ

15. השוטרת הראשונה שהעידה היתה טלי גופנברג; היא סיפרה שהיא לא זכרה את האירוע אלא העידה רק מתוך הדוחות שנערכו. כך השיבה לשאלות ההגנה אשר לתשאול הנעלם, ולנוכחותו של הקצין רולינגר בפרט:

"ש. אבל היו נוכחים עוד שוטרים חוץ מכם נכון?

ת. כן.

ש. מי?

ת. השוטר תומר מרציאנו ואלי כהן. זה מה שאני ראיתי בסרטונים.

ש. למה הם לא הגישו סרטונים את יודעת?

...

ת. אני לא יודעת תשאל אותם.

ש. את זוכרת אם היה באיזה שהוא שלב במהלך החיפוש הגיע בלש, לקח אותו לחדר השינה וחזר איתו. את לא זוכרת שום דבר מזה?

ת. אני לא זוכרת.

ש. אם אני אספר לך שזה היה בולט בסרטונים שהנאשם הכחיש את כל מה שהטחתם בו ואחרי שהוא חזר מהפגישה עם הבלש, הבלש אמר לכם שעכשיו הוא ישתף פעולה והנאשם החליט להודות, לקח את הטלפון ונתן לכם, את זוכרת את זה?

ת. לא. זה היה לפני שנתיים ואני תרגמתי את מה שהייתי צריכה לתרגם. וזהו.

...

ש. את כל הנושא של ההגעה ונוכחות הבלש את לא זוכרת ובעצם לא ציינת את הנוכחות שלו כי לא זכרת אותה?

ת. לא אני לא זוכרת".

16. השוטר הבא שהעיד היה אסעד עוידה, מי שערך את דוח החיפוש. בחקירתו הראשית, סיפר השוטר עוידה אודות ביצוע מהלך החיפוש:

"הגעתי לשם עם צוות של ראש משמרת, בכניסה פגשתי את החשוד, הצגתי לו את הצו והסברתי לו למה אני נמצא שם, הצעתי לו עדים וראיתי שהוא קצת לא מבין את מה שאנחנו אומרים וביקשתי מהשותפה שלי לתרגם מרוסית לעברית וההיפך, אחרי שהוא הבין את הסיבה הוא לא רצה עדים לחיפוש והתחלתי בחיפוש. על השולחן ראיתי טלפון שאלתי אותו עוד פעם אם יש לו משהו להגיד לי והוא אמר לי שזה הטלפון הגנוב ואחרי החיפוש מצאתי את התיק שרואים במצלמות האבטחה, התיק היה בתוך הבית".

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

17. בחקירתו הנגדית, שאלה ההגנה את השוטר עוידה אודות התשאול הנעלם, ונוכחותו של הקצין רולינגר בחיפוש אצל הנאשם:

"ש. תומר השוטר אחרי שהבלש יצא מהחדר אמר לו גניבה גניבה, אתה זוכר?
ת. אני לא זוכר.

...

ש. אני מציג לך את הבלש חוזר עם הנאשם משיחה, בלש שלא מילא דו"ח פעולה בתיק, לא היה צילום או תיעוד שלו חוץ מתפיסה אקראית במצלמות הגוף של השוטר, אני מצביע על האיש עם המסיכה אתה מכיר אותו? אולי זה בלש מודיעין?
ת. אני לא מזהה אותו.

ש. יש דמות נוספת בבית שלא הציגה שום דו"ח ואף אחד לא מזהה אותו אבל דימה (הנאשם – ג.א.) באורח פלא אחרי השיחה עם הבלש הזה מודה בגניבת הטלפון ודימה אומר לו אבל אתה הבטחת, הבלש מהנהן בראשו ויוצא.... הבלש אומר תמשיכו איתו הוא אולי ישתף פעולה. כלומר הבלש כבר יודע שדימה יודה.
ת. זה לא מצלמה שלי, אני לא זוכר את מה שאתה אומר, אני זוכר את מה שהיה ביני לבין דימה. אני מהתחלה שאלתי אותו של מי הטלפון הזה והוא אמר לי שלי ואני אמרתי שאני תופס את הטלפון הזה כמוצג".

18. השוטרת גופנברג לא זכרה את האירוע, ולא זכרה את נוכחותו של הקצין רולינגר. השוטר עוידה טען שאינו מזהה את הקצין רולינגר. בצר לה, ביקשה ההגנה את עזרת המאשימה בניסיון להבין מי הוא אותו איש, שאז זהותו לא היתה ידועה לה; כך השתקפו הדברים בפרוטוקול:

"ב"כ הנאשם:

אני מבקש לרשום כי זהותו של הבלש המופיע בסרטון מצלמות הגוף יאותר ויזומן לעדות.

ב"כ המאשימה:

אתה יכול להזמין אותו כעד הגנה. הוא לא מופיע ברשימת עדי תביעה.

ב"כ הנאשם:

מעניין למה.

ב"כ המאשימה:

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

ככל שב"כ הנאשם לא יעביר פניה בכתב לעניין זהות האדם אותו הוא מבקש לאתר או שננקוב בשמו, האחריות היא לא של המאשימה".

19. לאור בקשתה הנכוחה של ההגנה, קבעתי כך :

" כמו כן, במהלך צפייה בסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים, הופיעה דמות אותה כינה הסנגור "בלש" אשר שיתפה פעולה עם השוטרים במקום. הסנגור מבקש לזמן את אותה דמות / שוטר כעד הגנה.

בנסיבות אלה, הסנגור יפנה בבקשה מתאימה למאשימה אשר תסייע בעניין זה, בזיהוי שמו של אותו שוטר המופיע בסרטון ומסירת פרטיו לסנגור. בהתאם לכך יוכל ב"כ הנאשם לפנות בבקשה מסודרת לזימונו של השוטר".

20. ביום 24.12.2022 השיבה התביעה לפניית ההגנה (שפנתה בעניין אל בית המשפט, לאחר שלדבריה תשובת התביעה לפנייה ישירה אליה בוששה להגיע) – כי האדם העלום הוא השוטר שאול רולינגר.

21. העד הבא שהעיד מטעם התביעה היה השוטר תומר מרציאנו. בחקירתו הראשית העיד השוטר מרציאנו כי הוא משרת כ-12 שנים במשטרה, והגיע לביצוע החיפוש אצל הנאשם על מנת לתת הנחיות לשוטרי הסיוור, שהיו מנוסים פחות ממנו. השוטר מרציאנו טען כי לא ממש שם לב לאותו תשאול נעלם, אולם להבדיל מהשוטרים האחרים, כן זיהה את הקצין רולינגר :

"ש. זה מקובל שבאים 4 שוטרים ובאיזשהו שלב לאירוע של חיפוש של גניבת טלפון?
ת. אני רוצה להסביר לך משהו, שאול הוא קצין משטרה, הוא הגיע עקב היותו קצין תורן, לא הגיע מהמיטה מהבית, זה לגבי שאול, לגבי שאר השוטרים יש דו"חות פעולה ומצלמות. אני את התפקיד שלי ניסיתי לעשות על הצד הטוב ביותר".

ובהמשך :

"ש. אתה זוכר כששאול הגיע הוא נכנס עם דמיטרי לחדר?
ת. רואים במצלמות שהוא נכנס איתו לחדר. אני לא שם לב לכל מה שקורה בשטח, כמו שראית אני 401 ועולים מולי בקשר. קורים דברים בדירה שאול רואים במצלמה שהוא קורא לו.
ש. אתה אמרת ששאול הוא קצין תורן, זה אומר שהוא המפקד של כולם באותו ערב?
ת. לא. אם קצין מגיע הוא בדרגת אחראי.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

ש. כל השוטרים שהיו שם מכירים אותו?

ת. ברור הוא קצין במשטרה.

ש. הם הוא נכנס לזירת חיפוש, הם שמים לב לזה?

ת. תשאל אותם.

ש. נראה לך שנכנס קצין לזירת חיפוש ושוטר לא יזכור את זה?

ת. תשאל את השוטרים האחרים. אני יכול לומר רק מה שאני עשיתי בשטח.

ש. זה הטריד אותך ששאלו נכנס לדירה?

ת. לא".

22. בחקירתו החוזרת שאלה התביעה את השוטר מרציאנו :

" ש. שאל אותך הסגור אם הטריד אותך ששאלו נכנס לדירה ואתה השבת שלא, למה לא?

ת. למה אני צריך להילחץ שמגיע שוטר, קצין משטרה, ונכנס לדירה כשהכל מצולם.

ש. זה משהו חריג?

ת. לא".

23. הנאשם, מצידו, בעדותו בבית המשפט, סיפר מה קרה, לשיטתו, בחדר הסגור, במהלך התשאול הנעלם :

" ש. מה קרה אז? מה שאלו אותך השוטרים?

ת. הם שאלו אותה יודע למה אנחנו כאן ואני אמרתי להם לא, למה הגעתם? והם אמרו אתה לבד

תיתן או שאנחנו נחפש? אני אמרתי מה הבעיה? מה? אז הוא שואל איפה הטלפון שאתה גנבת?

אני נבהלתי, אני עוד לפני כן נבהלתי והייתי בשוק ולא ידעתי מה לענות. הם שאלו ישר שאלות

ואני לא יודע כל כך טוב עברית ועוד היתה שם אישה שוטרת שאני חצי לא הבנתי מה בדיוק היא

אמרה לי. זהו. הם שאלו אותה מבין? אני אמרתי כן רוסית אני מבין. הם התחילו חיפוש ואחר כך

הגיע משהו בלי מדים איזה שוטר בלי מדים. הוא אמר לי בוא תיכנס איתי לחדר כאן, הוא אמר

לי אנחנו יודעים בוודאות שאתה גנבת טלפון אם אתה תיתן אותו לבד לא יהיה לך שום דבר רק

תשלם קנס ואף אחד לא ישים אותך בכלא. אני נתתי / החזרתי את הטלפון. זהו הם לקחו אותי

לתחנת המשטרה ושם כבר דיברתי עם חוקר משטרה.

ש. למה החלטת להודות?

ת. כי הקצין שלקח אותי לחדר אמר שאם אני אודה בדבר הזה לא יהיה לי כלום.

ש. מה הבנת מהאזהרה שאמרו לך? אתה זוכר שהם הזהירו אותך?

ת. הוא רק שאל על העדים וחוזר מעדים לא אמרו לי שום דבר אחר.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

ש. אתה זוכר אם אמרו לך משהו נוסף חוץ מזה?
 ת. לא. זה רק אחר כך החוקר אמר לי שאפשר לבקש עורך דין או שבכלל אפשרות לשתיקה, אבל אני כבר אמרתי. בדירה כבר דיברתי. נתתי את הכל. זה כבר לא משנה. אף אחד בדירה לא אמר לי שיש לי אישור לשתיקה ואפשרות לעורך דין.
 ש. מה אמרת כששאלו אותך על עדים?
 ת. אני עניתי שנראה לי שמספיק כל האנשים האלה שנכנסו לדירה".

24. כך העיד הנאשם בחקירתו הנגדית ביחס לתשאול הנעלם :

"ש. תגיד לי רגע, כשהגיע השוטר בלי המדים ואמר לך מה שהוא אמר לך בחדר, הוא דיבר אליך לא יפה?
 ת. למה?
 ש. אני שואלת, הוא דיבר אליך לא יפה?
 ת. לא.
 ש. הוא התקרב אליך יותר מידי?
 ת. לא.
 ש. הוא איים עליך?
 ת. הוא איים עלי ואמר לי שאם אני כן מודה בדבר הזה אני אקבל בית סוהר 3 שנים. ואם אני מודה ומחזיר את הטלפון אני לא אהיה בשום דבר ורק יעשו לי נו, נו, נו.
 ש. זאת אומרת שלפני 20 דקות כשאתה סיפרת מרצונך לבית המשפט על המפגש עם אותו שוטר, לא טרחת לספר או להגיד שמישהו איים עליך. זה דבר חדש נכון?
 ת. אני לא מבין.
 ש. לשאלת בית המשפט - כשעורך הדין שלך שאל אותך אתה סיפרת שהשוטר בלי המדים אמר לך שאם אתה תודה שגנבת את הטלפון לא יהיה לך שום דבר אתה לא אמרת שהשוטר אמר לך שאם אתה לא מודה תלך לבית סוהר ל 3 שנים.
 ת. קודם הוא אמר אם אתה תיתן את הטלפון ולא יהיה לך שום דבר ואני שאלתי אם אני לא אתן אז הוא אמר לי שאני אקבל 3 שנים.
 ש. עכשיו אתה משכל את התשובה שלך ואתה מנסה להתאים אותה לגרסה שאמרת לפני 20 דקות ולגרסה החדשה שאמרת פה לפני 3 דקות, כי אתה יודע שאנחנו יודעים שאתה משקר?
 ת. במה אני משקר?
 ש. בזה שהדברים לא נאמרו לך ואתה מנסה להצדיק את כל הדברים כי לא אמרת את זה לפני 20 דקות לשופט ולא אמרת את זה לפני שאני שאלתי אותך. אתה המצאת את זה כי אתה רוצה שירחמו עליך?

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

ת. אני בכלל לא מבין על מה את מתכוונת.
 ש. בחודש מאי 2022 כשעורך דין שלך נתן את התשובה שלך לכתב האישום, שהסיבה שאתה לא מודה בתיק זה כי חיפשו לך באופן לא חוקי בבית, אתה לא הזכרת בשום צורה בפני בית המשפט את השיחה ה"מאיימת" שאיימו עליך במאסר של 3 שנים עם אותו שוטר?

ב"כ הנאשם :

אני מתנגד לשאלה, המענה הוא מענה משפטי. הוא לא אמור לתת את כל הגרסה שלו במענה. אני אבקש כי השאלה תפסל.

ב"כ המאשימה :

על אף הניסיון לתת נופח לשאלה כשאלה משפטית, הרי שלא מדובר פה בשאלה משפטית בכלל אלא בגרסה לפיה החיפוש היה לא חוקי. הרי שאם עולה טענה נוספת היא אמרה לעלות במעמד המענה.

ש. האם סיפרת לעורך הדין שלך על כך שאותו שוטר בלי מדים איים עליך?

ת. כן.

ש. מתי סיפרת לעורך הדין שלך?

ת. אני לא זוכר.

ש. לפני כמה זמן בערך?

ת. אני לא זוכר בדיוק, לפני חצי שנה בטוח.

ש. יכול להיות יותר?

ת. אני לא יודע, אני לא זוכר. לא רוצה סתם להגיד."

25. בהמשך חקירתו הנגדית של הנאשם, במועד נוסף, המשיך להשיב לשאלות התביעה אודות

התשאול הנעלם :

"ש. אתה גם לא זוכר שאמרת לעורך הדין שלך ששאלו רולינגר איים עליך?

ת. אמרתי לעורך הדין הזה (מתכוון לעו"ד בירנבוים)

ש. מתי אמרת לו?

ת. מתי שהיתה החקירה.

ש. למה לא אמרת את זה בחקירה? למה לא הזכרת את העובדה ששאלו רולינגר דיבר איתך?

ת. למי הייתי צריך להגיד?

ש. לחוקר.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

ת. הוא אמר שאם אני אחזיר את הטלפון לא יעשו לי כלום ואם אני לא אחזיר אני אכנס לכלא ל 3 שנים.

ש. באיזה שפה דיבר שאול רולינגר?

ת. בעברית (העד עונה בעברית)

ש. אתה הבנת עברית?

ת. הוא דיבר איתי בפנטומימה.

הנאשם פונה לבית המשפט בשפה העברית:

אדוני השופט למה היא צועקת עלי, זה לא מתאים לי, זה משפיל אותי מאוד.

ב"כ הנאשם:

העד לא מרגיש טוב, הוא אמר לי את זה כבר מאתמול בערב. אני מבקש אם אפשר לקדם את החקירה שלו ולסיים אותה.

ב"כ המאשימה:

זאת לא פעם ראשונה שהוא לא מרגיש טוב בחקירה.

ש. איך שאול רולינגר דיבר איתך?

ת. אני דיברתי איתו בעברית וזה היה ככה, אני שאלתי מה יקרה אם אני מחזיר את הטלפון? אז שאול רולינגר עשה לי עם האצבע סימן של נו נו נו, ואז שאלתי אותו מה יהיה אם אני לא מחזיר את הטלפון והוא עשה לי סימן עם האצבע של 3.

ש. איך אתה ידעת אם זה 3 שנים או 3 חודשים או 3 ימים?

ת. 3 שנים את לא מבינה עברית (העד עונה בעברית) לא בא לי איך את פונה אלי, את משפילה אותי ממש.

ש. אני נאצית כמו שאמרת בדיון הקודם?

ת. יותר גרועה מנאצית.

ש. איך אתה יודע אם זה 3 שנים?

ת. המתורגמן, כנראה שזאת טעות שלי, לתרגם רוסית לעברית לא כל כך ידעתי איך כי הוא אמר לי את זה גם כן, הוא אמר את המילה שנים. כנראה שאני פספסתי."

26. השוטר אלי קון היה נוכח בחיפוש בדירתו של הנאשם, כך עלה גם מדוח החיפוש. אולם, דוח פעולה פרי עטו לא נמצא בחומר החקירה, והוא אף לא נרשם כעד תביעה ברשימת עדי התביעה.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

רק שיחה בין השוטר קון לבין הסניגור, גילתה לאחרון כי השוטר ערך דוח פעולה, וזה פשוט לא הועבר לעיון ההגנה - כהחלטה מודעת של התביעה. כך עלו הדברים בפרוטוקול בית המשפט:

"ב"כ המאשימה:

לשאלת בית המשפט אני מציינת כי **קיים דו"ח פעולה** של השוטר אלי קון, הוא נמצא **במחשב המשטרתי ולא בתיק**. העד לא נרשם כעד תביעה בתיק אלא כעד הגנה. חברי לא פנה אלי משך כל תקופת הדחייה מאז מועד הדיון הקודם בבקשה לקבל חומר כזה או אחר בעניינו של העד.

ב"כ הנאשם:

ברשימת חומרי החקירה למיטב זכרוני לא מופיע דו"ח פעולה של השוטר העד אלי קון. התביעה יודעת שאני מזמין אותו כעד הגנה כפי שאמרה חברתי מזה שנה ולא ראתה לנכון לצרף את דו"ח הפעולה שהוא חומר חקירה.

ההתנגדות הנחרצת של חברתי להעביר לידי דו"ח פעולה לגיטימי של שוטר באירוע היא תמוהה בעיני ויש בה כדי לחשוב שיש משהו שהתביעה מסתירה.

ב"כ המאשימה:

העד ביקש ממנו את זה כמה פעמים.

העד אלי קון:

הוא אמר לי שיש סרטון ואין דוח פעולה ואני אמרתי לו שאין דבר כזה, אני לא יכול לתעד סרטון בלי דו"ח פעולה.

ב"כ הנאשם:

אני סבור כי הדבר הזה צריך לרבוץ לפתחה של התביעה.

הערת בית המשפט:

התובעת נאותה להציג לסנגור לקרוא מתוך המחשב הנישא שלה את דו"ח הפעולה שערך העד."

27. במאמר מוסגר אציין כבר עתה כי לא ירדתי לסוף דעתה של התביעה – מדוע שוטר אשר נכח בחיפוש שבוצע אצל נאשם, וערך דוח פעולה בנדון, נפקד מרשימת עדי התביעה, וכיצד לא הועבר דוח הפעולה אל ההגנה מבעוד מועד; בנסיבות שבהן השוטר לקח חלק בחיפוש אצל הנאשם, קשה מאוד להתרשם כי אינו רלוונטי ועדותו היא לא חלק מחומר החקירה.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

אבהיר כי היה על התביעה להעביר את דוח הפעולה של השוטר קון אל ההגנה יחד עם כל חומרי החקירה; ואם סברה בטעות שאין מדובר ב"חומר חקירה", הרי שלאחר שההגנה הזמינה את השוטר קון כעד הגנה, היה על התביעה להעביר לה את דוח הפעולה, או לכל הפחות לידע אותה על קיומו של הדוח. כל זאת לא עשתה התביעה, מסיבה שלא ברורה לי.

28. השוטר קון בחקירתו לב"כ הנאשם זיהה את הקצין רולינגר בסרטון מצלמות הגוף. עוד השיב השוטר קון להגנה בעניין התשאול הנעלם:

"ש. אני אומר לך שהוא מצא פה "נייס גיא" וגם זה לא נלקח. אגב אבקש שירשם הסימון של הקובץ C81 7 כיוון שאני לא בטוח שמדובר במצלמת הגוף של העד. **אתה נכנס עכשיו איתם לחדר אתה זוכר את זה?**

ת. לא. אני לא זוכר. אבל אני רואה את זה.

ש. אתה זוכר על מה הם דיברו פה?

ת. תשמיע לי. עוד פעם מדובר על אירוע לפני 4 וחצי שנים.

ש. כאן אתה עוזב אותם, אתה זוכר משהו מכל זה?

ת. אתה שואל אם אני שומע על מה הם מדברים.

ש. לא שומע, אם אתה זוכר כי לא שומעים?

ת. לא. אני לא זוכר.

ש. אני מראה לך שהסתיימה שיחה בין הנאשם לשאול והם חוזרים לסלון, תתאר לי מה רואים? אתה זוכר משהו מכל זה?

ת. אני רואה בדיוק כמוך.

ש. אבל אתה היית שם?

ת. זה היה לפני 4 וחצי שנים.

ש. ממה שראינו אתה יכול להסכים כי ההסגרה של הטלפון הגנוב הגיעה ברגע הזה?

ת. כנראה".

29. גם ביחס לשוטר קון, כמו עם השוטר מרציאנו, ביקשה התביעה לטעון כי נוכחותו של הקצין רולינגר היתה "רגילה":

"ש. תאשר לי שזה לא חריג וזה קורה לעיתים שקצין בילוש מגיע למקום בו מבוצע חיפוש במקום במידה ומתאפשר לו?

ת. מאשר. גם עם שאול וגם עם קצינים אחרים זה קרה לי לפחות מספר פעמים".

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

30. בחקירתו החוזרת, השיב השוטר קון לשאלת בית המשפט ביחס לנסיבות עזיבתו את חדר השינה של הנאשם, רגע לפני התשאול הנעלם:

" ש. לשאלת בית המשפט- הסנגור הציג לך קטע שרואים את שאול רולינגר הולך לחדר צדדי עם הנאשם ורואים אותך עוזב את המקום, יש סיבה שבגללה עזבת את המקום?
 ת. אין סיבה מסוימת, **אם סגרו את הדלת כנראה לא רצו שאני אכנס**."

31. העד האחרון היה הקצין שאול רולינגר, שסיפר בעדותו הראשית כי הוא משרת 24 שנים במשטרה. הקצין רולינגר העיד כי הוא לא זוכר את החיפוש אצל הנאשם, והוסיף כי אין נוהל המחייב אותו לתעד את התשאול הנעלם:

" ש. כשאתה משתתף בחיפוש בבית, לא היתה עליך מצלמת גוף כי היית קצין בילוש, למה לא רשמת דו"ח פעולה על השתתפות שלך בחיפוש?
 ת. אני לא יודע לענות, אולי לא לקחתי חלק פעיל בחיפוש.
ש. אתה זוכר שלקחת את הנאשם לחדר?
ת. אני רואה את זה בסרטון אבל לא זוכר.
 ש. אתה מבקש את השוטר אלי לעזוב אתכם לבד, אתה זוכר למה?
 ת. לא זוכר.
ש. אתה זוכר מה היה שיח ביניכם?
ת. אני עוד פעם מתנצל, 4 וחצי שנים אחורה אני באמת לא זוכר.
 ש. אתה יכול לנסות להיזכר בסיטואציה?
 ת. אני יכול לענות לך על מה שאני רואה.
 ש. מבחינת נהלים, כשאתה נמצא איתו שם בחדר ומדבר איתו, יש נוהל לגבי תיעוד כזה?
 ת. אם היה נוהל כזה היה לי קלסר עב כרס של כל התיעודים של שיחות כאלה, אז כנראה אין נוהל כזה".

32. בהמשך המשיך הקצין והעיד כי אינו זוכר את השיחה עם הנאשם, שלא תועדה, אולם העיד כי "ניהל המון שיחות כאלה":

" ש. אתה נכנס איתו לחדר, אין מצלמת גוף, לא חשבת שמן הראוי להכניס דו"ח פעולה של מה שקרה שם?
 ת. אם לא רשמתי דו"ח, אז כנראה שחשבתי שלא מן הראוי שארשום דו"ח כזה.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

- ש. במונה 07:42 שים לב מה קורה כשאתה חוזר איתו. חזרת איתו לסלון ואמרת להם תמשיכו איתו יכול להיות שהוא יגיד לכם מה קרה, תשאלו אותו. אתה זוכר למה החלטת להשתמש במלל הזה מול השוטרים?
- ת. אני באמת לא זוכר את המקרה, אבל אם אמרתי לו תשאל אותו, כנראה שחשבתי שלא באמת שאלו אותו.
- ש. השוטר משיב לך שאלנו אותו, ואתה אומר להם תשאלו אותו פעם אחרונה על גניבה, אתה אומר לנאשם תדבר עם השוטרים אני עוד מעט חוזר. הוא אומר לך הבטחת ואתה מהנהן לו בראש, ואז הוא מיד הולך ונותן להם את הטלפון הגנוב, אתה זוכר מה היתה ההשפעה שלך עליו להחזיר את הטלפון?
- ת. אני לא זוכר אני רק יכול לנחש ממה שאני רואה שהוא קיבל תובנות להחזיר את הטלפון.
- ש. אתה יכול להסביר למה ביקשת מהשוטר אלי קון לעזוב את החדר?
- ת. אני לא זוכר.
- ש. אתה מסכים איתי שזה מאוד לא נוח מבחינת איסוף הראיות בתיק, שיש את כל הקטע הזה של שיחה פרטית בינך לבין הנאשם שאין תיעוד למה שנאמר שם? ויכול להיות שזאת טעות מקצועית?
- ת. לפי מה שאני רואה הכל מצולם.
- ש. אבל השיחה שלך איתו לא מצולמת והיא בפרטיות מוחלטת?
- ת. אני לא יכול לזכור. אני מבטיח לך שניהלתי המון שיחות כאלה.
- ש. יכול להיות שיש לך שיחות של איסוף מידע ויש כאלה שהן יותר תוך כדי חיפוש כשאתה ממלא תפקיד כמו שוטר סיור באותו רגע שהוא חלק מחיפוש ומנהל תשאול לגבי אירוע שנחקר, זה שני סוגים שונים של תשאולים.
- ת. שיחות של איסוף מידע אני מערב גורמי מודיעין.
- ש. כשאתה מנהל חקירה אתה לא מעלה תיעוד?
- ת. כשאני מנהל חקירה אני מנהל אותה מסודר, פה לא נהלתי חקירה.
- ש. אתה שאלת אותו לגבי האשמה שלו?
- ת. אני באמת לא זוכר.
- ש. אתה יכול להסביר למה הוא ניגש אליך לדלת? שהוא הולך להודות ויהיה בסדר?
- ת. אתה ראית משהו שונה ממה שאני ראיתי. הוא לא בא לסגור עסקה כמו שאתה מתאר את זה.
- ש. יכול להיות שאמרת לו בחדר תודה שגנבת את הטלפון ויעשו לך נו נו ויהיה בסדר?
- ת. אני לא חושב, אני לא זוכר, אבל זו לא השיטה.
- ש. וזה לא נראה לך מוזר שמיד אחרי השיחה שלך איתו אחרי שהוא סירב להודות או לתת טלפון שהוא גנוב, מיד אחרי השיחה איתך הוא החליט שהוא מודה?

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

- ת. אני לא יודע מה היה לפני.**
- ש. לא נראה לך מוזר שאחרי השיחה איתך ניגשת לסלון ואמרת לשוטרים תשאלו אותו יכול להיות שעכשיו הוא ישתף פעולה?
- ת. לא, זה לא נראה לי מוזר.
- ש. זה לא נראה לך מוזר שאחר כך הבעת ביטחון שהחקירה תתפתח?
- ת. הביטחון הזה מלווה אותי כבר 24 שנים.
- ש. **אני שאלתי הרבה שאלות של מה קרה מאחורי הדלת.**
- ת. **נכון.**
- ש. **שהתנהלה שם שיחה שאנחנו לא יודעים מהי.** ואף שאלה לא תיקנת אותי להגיד לי שלא הייתה שם שיחה.
- ת. **אני לא יכול לאשר או לשלול שהתקיימה שם שיחה."**
33. בחקירתו הנגדית לתביעה, העיד הקצין רולינגר כי ניהל "לפחות מאות" שיחות "אוף רקורד" כקצין בילוש, וזאת לאור "אינטרסים מסווגים". בהמשך העיד רולינגר:
- "ש. במסגרת התפקיד של קצין בילוש אתה מכיר או יש לך ידיעה על אותם עבריינים ואפילו סם בחירה שלהם. זאת רמת ההיכרות.
- ת. **נכון.**
- ש. תסכים איתי שבמסגרת אותה היכרות אתה מבסס איתם מערכת יחסים?
- ת. **נכון.**
- ש. ועל בסיס אותה מערכת יחסים זה מוזר הליכים, היינו במקום תשאול ארוך זמן אתה יכול עם אותו חשוד שאתה מכיר להגיד לו "אחי חבל על הזמן לקחת תגיד לא לקחת אל תגיד?"
- ת. **נכון.**
- ש. אתה יודע מה העונש על גניבה?
- ת. לא. אני מעריך שזאת עבירת עוון וזה עד 3 שנים.
- ש. **מה הסיכוי שאתה איימת באמצעות העונש על הנאשם? זאת אומרת שאמרת לו אם לא תיתן את הטלפון אתה תשב 3 שנים?**
- ת. **לא יכול להיות, אני לא מאיים וגם לא מקבל החלטות כאלה זה לא בסמכות שלי, מי שגוזר את הדין זה בית המשפט.**
- ש. אמרת קודם לשאלת הסנגור, לגבי שאלה שלכם ואתה ענית לו זאת לא השיטה, מה זאת אומרת?
- ת. תזכיר לי
- ש. אם אני אומרת לך שאימת?

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

- ת. אין סיכוי אנחנו לא מאיימים. זאת לא העבודה שלנו.
 ש. אם הנאשם היה שואל אותך מה העונש על גניבה מה היית אומר לו?
 ת. הייתי עונה לו ששופט מחליט.
 ש. לא היית אומר לו 3 שנים?
 ת. לא הייתי אומר 3 שנים.
 ש. אם הוא היה שואל אותך מה יקרה אם אני לא מחזיר את הטלפון? יכול להיות שהיית אומר לו נו, נו נו?
 ת. הייתי אומר לו זה שלך. החלטה שלך.
 ש. בעצם אתה אומר לי שלהגיד לו שהעונש הוא 3 שנים בכלא וסגנון דיבור של נו, נו נו, זה לא הסגנון שלך?
 ת. היום זה דווקא כן הסגנון שלי כי אני קצין נוער. אז אני לא חושב שזה היה המקום שלי לעשות נו, נו, נו, אלא העבודה שלי היתה להכניס עבריינים מאחורי סורג ובריח כקצין בילוש.
 ש. אמרת קודם שכנראה אחרי שיחה איתך הנאשם קיבל תובנות, תגיד לי באחוזים, כמה פעמים יצא לך שאחרי שיחה עם חשודים הם קיבלו תובנות?
 ת. זה לא שאלה הוגנת, אבל האחוזים לטובתי".
34. הנה כי כן, מבחינה עובדתית, אני קובע כי התקיים תשאול נעלם - הקצין רולינגר נכנס עם הנאשם לבדו לחדר השינה מאחורי דלת סגורה, והם ניהלו שיחה עלומה, שלאחריה הודה הנאשם בגניבה. גם אם לא ניתן לקבוע ממצאים בשאלה מה בדיוק אמר הקצין רולינגר לנאשם באותה שיחה – נוכח פערי הגרסאות בין השניים, הרי שעצם העובדה שהתקיים תשאול נעלם, ורק לאחריו החלו "להתגבש" הראיות המפלילות – קביעה זו ניתנת לקבוע ללא כל צל של ספק.
35. עוד יובהר בעניין זה כי שוכנעתי שטרם התשאול הנעלם, ובכלל התשאול בשטח, בדירה, לא הוזהר הנאשם בדבר זכותו להיוועץ בעורך דין.
36. מזכר ת/13 מאת השוטרת גופנברג לימד כי הנאשם הוזהר בדבר זכותו לנוכחות עדים במהלך החיפוש (אף אם ניתן היה לנסח את השאלה בצורה טובה יותר, חלף "אתה מעוניין בעדים?" לשאלו "על פי צו החיפוש זכותך לנוכחות שני עדים שאינם שוטרים האם אתה מוותר על כך", ראו בהמשך); כן הזהירה אותו גופנברג בדבר זכותו לשתוק:
- גופנברג: "אתה מעוניין בעדים? אנחנו עושים חיפוש"
 חשוד: בסדר תחפשו
 גופנברג: אז אתה מעוניין בעדים פה או מספיק מי שנמצא פה?
 חשוד: מספיק מי שיש פה

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

גופנברג: בוא בבקשה תראה מה הם עושים
גופנברג: אני אסביר לך. עכשיו ישאלו אותך אלות ואתה יכול לא להשיב עליהן, במידה ושואלים
אותך ואתה לא עונה זה יכול לשמש כנגדך בבית המשפט. אתה מבין? הוא שאל אותך אם יש
פלאפון שגנבת, לקחת ממקום כלשהו? שאתה רוצה להגיד עליו עכשיו?
חשוד: לא

שוטרת מתרגמת לחשוד שהוא מעוכב
שוטרת לחשוד: עכשיו אתה מעוכב, אתה בא איתנו, אנחנו חושדים בך שגנבת ואתה צריך להגיע
איתנו לתנה לתחקור. כל הזכויות שלך שאתה יכול שלא לענות לשאלות וכל זה יכול לשמש כנגדך
בבית משפט.
חשוד: אני יכול להתלבש?
שוטרת: כן

37. ברור לקורא, כי מזכר מצלמות הגוף המתעד את אזהרתו של הנאשם בשטח לימד כי הוא לא
הוזהר בדבר זכותו להיוועץ בעורך דין, טרם התשאול שנערך לו שם. השוטרת גופנברג התייחסה
לעניין זה בחקירתה הנגדית:

"ש. מדובר פה בתשאול של חקירה לגבי טלפון אם גנבת או לא גנבת, לא חשבתם שיש לו זכות
אם שואלים אותו כאלה שאלות בשטח להתייעץ עם עורך דין?
ת. עוד פעם אני רק תרגמתי. אני באתי לתרגום."

ובהמשך:

"ש. ממה שזכור לך וזה גם מופיע במצלמות הגוף את מסכימה איתי שלאורך כל האירוע הזה,
בזמן של החיקור של דימטרי כשהוא מתוודה ומוסר לכם את הטלפון לא נמסר לו שיש לו זכות
להתייעץ עם עורך דין?

ת. אפשר לראות בסרטון.

ש. את זוכרת אולי שהזכות להיוועצות מגיע רק בדקה 35:15 רק אחרי שאתם כבר סיימתם
לתחקר אותו ונאספו כל הראיות ולפני שאתם נוסעים לתחנה, אסעד שואל אותו אם הוא רוצה
עורך דין?

ת. אני לא זוכרת ניתן לראות זאת בסרטון.

ש. את מסכימה כי נושא העורך דין לא עלה?

ת. אפשר לראות במצלמות אני לא זוכרת."

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

38. אעיר כי אף מצפיה בסרטוני מצלמות הגוף לא ניתן ללמוד כי לנאשם נמסרה הזכות להיוועץ בעורך דין טרם תשאולו (באופן מתועד או נעלם, בשטח).

39. אף השוטר עוידה נשאל בחקירתו הנגדית:

"ש. אתה לא אמרת לו שום דבר על הזכות לעורך דין רק בסוף החיפוש נכון?
ת. אני לא זוכר, אני רק יודע שאמרתי לו את הזכויות שלו."

ובהמשך:

"ש. למה לא הזהרתם אותו שהוא יכול להיוועץ עם עורך דין?
ת. אני הזהרתי אותו ואני אמרתי לו שכל מה שהוא יגיד יכול לשמש נגדו. אני בטוח שהוא התייעץ עם עורך דין לפני החקירה שלו.
ש. כשהודעתם לו על הזכויות שלו לא הודעתם לו על הזכות להיוועץ בעורך דין?
ת. הודעתי לו כשלקחתי אותו לתחנה."

40. הנה כי כן, אף מעדותו של השוטר עוידה עלה כי לנאשם נמסרה זכותו להיוועץ בעורך דין, רק בשלב שנלקח לתחנת המשטרה ובוודאי לא טרם התקיים התשאול בשטח.

ובהמשך החקירה הנגדית:

"ש. כשאתה אמרת לו שיש לו זכות לעורך דין לאחר החיפוש, אחרי שהוא הודה ומסר לכם את הטלפון?
ת. לפני החקירה הוא יכול להשתמש בעורך דין.
ש. מה שעשיתם בבית זה לא היה חקירה?
ת. לא. זה היה תשאול וזה זכותי לעשות תשאול בשטח.
ש. אבל צריך להגיד לו שיש לו זכות להתייעץ עם עורך דין?
ת. אמרתי לו ואני מאמין שהוא התייעץ עם עורך דין לפני החקירה.
ש. איך הוא יכול להתייעץ לפני חקירה אם הוא כבר נתן את הטלפון והודה בהכל?
ת. לא הכרחתי אותו להגיד שום דבר."

מדבריו של השוטר עוידה עולה כי לשיטתו התשאול שהתקיים בשטח לא היווה "חקירה" אלא "תשאול", ומשכך לא מצא לנכון להודיע לנאשם על זכותו להיוועץ בעורך דין.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

41. השוטר מרציאנו נשאל אף הוא בחקירתו הנגדית על עניין זה:

"ש. היא (השוטרת גופנברג – ג.א.) הסבירה לו ברוסית לגבי החיפוש! כי שאלת אותו והוא אמר לך רוסית עדיף ואתה אמרת לטלי תגידי לו את הזכויות שלו נכון?
ת. נכון.

ש. אתה שאלת אותה האם הוסבר לו לגבי זכות השתיקה או הזכות לעורך דין? או שפשוט יצאת מנקודת הנחה שהיא שוטרת ויודעת להסביר?

ת. מדובר בשוטרת קבע שיודעת כיצד לפעול ולכן ביקשתי ממנה להסביר לו ולהזהיר אותו לשפה הרוסית. לא נכנסתי לדקויות של עורך דין ציבורי.

ש. אתה אומר יש גבול למה שאני דואג כי היא דוברת רוסית?

ת. לא. אם החשוד היה מגיע לתחנה היו שואלים אותו אם הוא מעוניין בסנגור ציבורי.

ש. לגבי תשאול שטח?

ת. צריך לבדוק מה טלי אמרה ברוסית ואם היא הזהירה אותו כי מה שהוא יגיד יכול לשמש כנגדו בבית המשפט.

עיינו הרואות, כי גם השוטר מרציאנו לא מצא לנכון לוודא כי הנאשם מודע לזכותו להיוועץ בעורך דין בשלב טרם הבאתו לתחנת המשטרה.

42. הנה כי כן, נוכחנו כי בוצע תשאול נעלם לנאשם, על ידי הקצין רולינגר, וכן לא עודכן הנאשם בזכות ההיוועצות טרם מסירת גרסתו (הודאתו, למעשה) בשטח, לאחר אותו תשאול נעלם. עוד עלה מהאמור לעיל, כי התביעה לא כללה בחומר הראיות מטעמה עדותו של שוטר שהיה חלק מהחיפוש שנערך אצל הנאשם, וממילא לא נכתבה ולו מילה אחת אודות הקצין רולינגר (והשוטר עוידה אף טען שאינו מכיר אותו).

43. הצטברותם של כל הפגמים דלעיל מובילה למסקנה כי יש להורות על ביטול כתב האישום נוכח פגיעה קשה בזכותו של הנאשם להליך הוגן, ואנמק להלן. אקדים את המאוחר ואבהיר כבר כאן, כי ההגנה התמקדה בטיעוניה בכלל הפסילה הפסיקתי, בהתאם להלכת יששכרוב, ולטענתה יש להורות על פסילת הודאתו של הנאשם בשטח, ומכאן להורות על פסלות כל הראיות הנגזרות להודאה זו - והכוונה היא להודאת הנאשם בחקירתו במשטרה, ובבית המשפט.

44. כשלעצמי סברתי כי הדרך המשפטית הנכונה, בנסיבות העניין היא הגנה מן הצדק, אשר תוצאת קבלתה היא ביטול כתב האישום (ולא זיכוי), והיא נדונה במנותק משאלת אשמתו של הנאשם.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

בעוד הפסילה הפסיקתית היא "מכוונת ראיות", ההגנה מן הצדק היא "מכוונת הליך", ונותנת עדיפות לזכותו של הנאשם להליך הוגן ללא קשר, כאמור, אם ביצע את העבירה אם לאו (להרחבה בעניין היחס בין טענת הגנה מן הצדק לבין טענת פסילה פסיקתית ראו למשל ע"פ 2868/13 **חייבטוב נ' מדינת ישראל** (2.8.2018)).

45. סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב-1982 קובע כי ההגנה רשאית לטעון טענה מקדמית בדבר "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". סעיף 150 לאותו החוק מבהיר את תוצאת קבלת הטענה: "... נתקבלה טענה מקדמית, רשאי בית המשפט לתקן את כתב האישום או לבטל את האישום, ובמקרה של חוסר סמכות - להעביר את הענין לבית משפט אחר כאמור בסעיף 79 לחוק בתי המשפט".

46. הפסיקה קבעה מבחנים ביחס להגנה זו, כך (ראו- ע"פ 7218/22 **אלמלח נ' מדינת ישראל** (29.1.2025)) וההפניות שם (להלן: עניין אלמלח):

"דוקטרינת ההגנה מן הצדק תיבחן במתכונת תלת-שלבית. בשלב הראשון, יש לעמוד על הפגמים שנפלו בהליך ועוצמתם. זאת, בנפרד משאלת אחריות הנאשם לעבירה גופה; בשלב השני, יש לבחון אם בניהול ההליך חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות; לבסוף, השלב השלישי בבחינה עוסק בסעד הראוי (רע"פ 1611/16 מדינת ישראל נ' ורדי, פסקה 60 [נבו] (31.10.2018) (להלן: עניין ורדי); ע"פ 4988/08 פרחי נ' מדינת ישראל, פ"ד סה(1) 626, 647 (2011)). בהתחשב באופייה הקיצוני של הדוקטרינה, המאפשרת את ביטול האישום, יש לבחון אם קיימים אמצעים מתונים או מידתיים מביטול האישום, כגון הקלה בעונשו של הנאשם. בפסיקה נקבע כי אמנם במקרים המתאימים יש לבכר סעד מתון שאינו עולה לכדי ביטול האישום כליל, ואולם במקרים שבהם הפגם יורד לשורשו של ההליך, ונמנעה מהנאשם הזכות להליך הוגן, אין מנוס מביטול האישום (ע"פ 6144/10 גטצאו נ' מדינת ישראל, פסי' 31 [נבו] (10.4.2013) (להלן: עניין גטצאו); ע"פ 2868/13 חייבטוב נ' מדינת ישראל, חוות דעתו של המשנה לנשיאה ח' מלצר ופסי' 110 לחוות דעתו של השופט א' שהם [נבו] (2.8.2018) (להלן: עניין חייבטוב); ביחס להבדל שבין ביטול האישום מכוח דוקטרינת ההגנה מן הצדק לבין זיכוי, ראו: ישגב נקדימון, הגנה מן הצדק 430-429 (מהדורה שלישית 2021); יעקב קדמי, על סדר הדין בפלילים - חלק שני - הליכים שלאחר כתב אישום - א' 1341-1340 (מהדורה מעודכנת 2009)).

מעצם טבעה, מדובר בדוקטרינה רחבת ידיים המתייחסת לסוגים שונים של פגמים בהליך שבהם ניתן להצביע על פגם חריף וחמור בהתנהלות רשויות האכיפה והתביעה (רע"פ 5334/23 אברגל נ' מדינת ישראל, פסקה 48 [נבו] (14.7.2024)). בכלל זה, הדוקטרינה חלה על פגמים בשלב החקירה

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

ובעצם הגשת כתב האישום ותוכנו; על טענות בדבר אכיפה בררנית ושיהוי בהגשת האישום; וכן על פגמים באופן ניהול ההליך המשפטי ובכלל זה פגמים אשר פגעו ביכולת הנאשם להשיב באופן מלא לאשמה (עניין גדבאן, בפס' 18 לחוות דעתו של השופט נ' הנדל).

הפעלת דוקטרינת ההגנה מן הצדק אינה מותנית בהכרח בקיומו של מניע פסול או בכוונת זדון (עניין ורדי, פסקה 2 לחוות דעתו של השופט א' שהם). דוקטרינה זו יכולה לשמש כתרופה למקרה של פגיעה בזכות הנאשם להליך הוגן (עניין חייבטוב, פסקה 8 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה ח' מלצר); והיא אף מהווה נדבך במימוש הזכות להליך הוגן (עניין גטצאו, בפס' 30)."

47. ומן הכלל אל הפרט.

48. הפגמים שנפלו בהליך נגד הנאשם ועוצמתם: אודות הפגמים עצמם פרטתי בהרחבה לעיל, ואזכיר אותם בקצרה – מניעת זכות להיוועץ עם עו"ד טרם חקירה (חקירות) בשטח, אי הודעה על זכות לנוכחות עדים באופן מפורש דיו, ובעיקר – עריכת תשאל נעלם, לא מתועד, שלאחריו חזר בו הנאשם מהכחשתו הראשונית בשטח, והודה בביצוע העבירה, פעם אחר פעם. עוצמת הפגמים היא משמעותית, ויורדת לשורשה של זכות הנאשם להליך הוגן.

49. אתחיל עם התשאל הנעלם – הפסיקה עמדה פעמים רבות על החומרה ב"נוהג" פסול זה. אף במקרה כאן, למרבה הצער, התביעה עמדה על כך שמדובר בעניין "שגרתי" בו מתושאלים חשודים ללא כל תיעוד לכך, ולאחר תשאל זה משתכנעים, מסיבה עלומה, להודות בביצוען של עבירות.

50. נזכיר את עדותו של קצין הבילוש רולינגר בנקודה זו:

"ש. כמה שיחות עם חשודים אוף רקורד, ביצעת כקצין בילוש?
 ת. קשה לי לענות על כך.
 ש. מאות? אלפים?
 ת. לפחות מאות."

ובהמשך:

"ש. ועל בסיס אותה מערכת יחסים זה מורז הליכים, היינו במקום תשאל ארוך זמן אתה יכול עם אותו חשוד שאתה מכיר להגיד לו "אחי חבל על הזמן לקחת תגיד לא לקחת אל תגיד"?
 ת. נכון."

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

ועוד :

" ש. אמרת קודם שכנראה אחרי שיחה איתך הנאשם קיבל תובנות, תגיד לי באחוזים, כמה פעמים יצא לך שאחרי שיחה עם חשודים הם קיבלו תובנות?
ת. זה לא שאלה הוגנת, אבל האחוזים לטובתי".

51. הפסיקה עמדה פעמים רבות אודות הפסול שבעריכת תשאול בלתי מתועד עם חשוד; ראו למשל את תפ"ח (מרכז) 10101-11-09 **מדינת ישראל נ' ע' ש'** (29.11.2015):

"התופעה החמורה מכול בחקירה זו, לדעתי, היא התשאול הנעלם.

...

שיטת חקירה פסולה כזו היא רבת משמעות. מאחר שמדובר בחקירות נעלמות מעיינינו - אין אנו יכולים לדעת מה היה אורכן, והאם הופעלו בהן לחצים או איומים, או שמא ננקטו אמצעי פיתוי והשאה על ידי החוקרים. החשש הוא שאם ננקטו אמצעי חקירה פסולים על פניהם, נעשה הדבר בחלק הסמוי מן העין, ולא בחלק הגלוי של החקירה. חשש כזה מתגבר כאשר הנחקר טוען כי באותו שלב נסתר נקטו נגדו שיטות חקירה קשות ופסולות. ככל שהחוקרים מתבצרים בטענתם שלא היה תשאול נעלם – הדבר משליך על אמינותם לפחות בנוגע לדרך חקירה זו. אכן, חשיפתו של התשאול הנעלם מערערת את ההנחה, או החזקה, בדבר תקינותה של החקירה כולה (השוו סנגירו, לעיל ס' 318, בעמ' 175). אפשר שניתן להקיש לעניין זה של תיעוד החקירה והעדרו במכוון, מהפסיקה בדבר המשמעות הנודעת לאי שמירתו של תיעוד רפואי. פגם זה עשוי לעתים להוביל כשלעצמו למסקנה בדבר רשלנות רפואית, וכך יש לאי הרישום משמעות ראייתית רבה לעניין נטלי הראיה (ע"א 8151/98 שטרנברג נ' ד"ר צ'ציק פ"ד נו(1) 539, 550-553 (2001); ע"א 6948/02 אדנה נ' מדינת ישראל פ"ד נח(2) 535, 541-544 (2004); ע"א 6160/99 דרוקמן נ' בית החולים לניאדו, פ"ד נה(3) 117, 125-126 (2001). הוא הדין, ואף מקל וחומר, לתוצאות הנובעות מקיומה המכוון של חקירה נעלמת. וכן ראו לעניין דוקטרינת הנזק הראייתי במשפט פלילי - ע"פ 2869/09 חאמד זינאתי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.11.2011). שם מדובר היה בחומר חקירה חשוב שאבד.

לא זו אף זו, לא קל להגנה להוכיח שיטת חקירה כזו, המעלימה מעיני בית המשפט נתח חשוב של החקירה. ואולם, כאשר שיטה כזו הוכחה – קיים החשש שדרך כזו ננקטה גם במקרים נוספים בחקירה הנדונה, שלא עלו, בפשט או ברמז, במפורש או במשתמע, בחומר הראיות.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

חשיפת התשואול הנעלם מביאה, למצער, לכך שבית המשפט לא יוכל לשלול את טענת הנחקר בדבר אמצעים בלתי חוקיים שננקטו נגדו באותו זמן חקירה.

...

שיטה של תשואול נעלם היא הפרה מכוונת של חובת התיעוד על פי דין. להפרה מכוונת כזו יש משמעות כשנדונה שאלת פסלותה של ההודאה...".

52. ראו גם את קביעת בית המשפט המחוזי מרכז ביחס לחומרת השימוש בתשואול נעלם, וההפניות הרבות שם במסגרת תפ"ח (מרכז) 15711-01-17 **מדינת ישראל נ' ג'רושי** (29.1.2018):

"נפתח בתופעה החמורה של חקירה בלתי מתועדת – בשיטה המכונה "תשואול נעלם", שעל אי חוקיותה, פסלותה, והסכנה שטמונה בה לחקר האמת – עמדנו בהרחבה רבה בהכרעת הדין בתפ"ח 10101-11-09 מדינת ישראל נ' שוואהנה [פורסם בנבו] (29.11.2015). ראו במיוחד פסקאות 356-354 להכרעת הדין. בין השאר הטעמנו:

שיטת חקירה פסולה כזו היא רבת משמעות. מאחר שמדובר בחקירות נעלמות מעינינו – אין אנו יכולים לדעת מה היה אורכן, והאם הופעלו בהן לחצים או איומים, או שמא ננקטו אמצעי פיתוי והשאה על ידי החוקרים. החשש הוא שאם ננקטו אמצעי חקירה פסולים על פניהם, נעשה הדבר בחלק הסמוי מן העין, ולא בחלק הגלוי של החקירה...אכן, חשיפתו של התשואול הנעלם מערערת את ההנחה, או החזקה, בדבר תקינותה של החקירה כולה.

באותו מקרה זוכו שני הנאשמים מעבירת רצח. המלצנו באותו פסק דין על בדיקת הדבר והבענו את החשש שדרך זו של "תשואול נעלם" איננה תופעה חד פעמית. העתק מהכרעת הדין בפרשה זו הועבר לעיון ולטיפול היועץ המשפטי לממשלה, פרקליט המדינה ופרקליטת מחוז המרכז.

8. דרך זו של "חקירת מחשכים" ננקטה גם בפרשה אחרת, שבה הורשע הנאשם מני דבוש בעבירה של אי מניעת פשע, חלף עבירת הריגה שהואשם בה בכתב האישום. גם במקרה זה עמדנו על חומרת הדבר והמלצנו על בדיקה מתאימה: ראו גזר הדין בתפ"ח 26407-05-14 מדינת ישראל נ' גניש ואח' [פורסם בנבו] (15.05.15), פסקה 37.א. לגזר הדין.

9. בפרשה נוספת עמדנו בהרחבה על חקירה בלתי מתועדת שנעשתה כלפי עדה בדרך אכזרית ומשפילה במיוחד. באותו מקרה אף מצא לנוכח ב"כ המאשימה להתנצל בפני העדה ישירות על

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

התנהגותה הפסולה של המשטרה כלפיה. הבענו צערנו על כך ששיטת "התשאול הנעלם" נחשפה שוב, והדגשנו שעם כל הבנת חשיבותה של המשימה לחקור היטב אירוע רצח והצורך במתן כלים נאותים בידי החוקרים, הרי שיש לדחות את הרעיון שבחקירת עבירות חמורות מקדשת המטרה את האמצעים. הפנינו לפסיקת בית המשפט העליון, אשר דחה בשתי ידיים את "ההנחה שמותר לה לממשלה לעבור עבירות על מנת להבטיח הרשעתו של פושע פלוני" (ע"פ 369/78 אבו מדיג'ים נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3) 376, פסקה 8 לפסק הדין (1979)). אחד השופטים במותבנו הוסיף:

...המאבק בפשיעה אינו יכול להיעשות באופן סטרילי. מדובר בשדה קרב ולא בבית מרקחת. תרגילי חקירה הם דבר חיוני. חקירה קשה וצולבת היא הכרחית.

ואולם רב המרחק בין חקירה נוקשה ולגיטימית שכזו, לבין חקירה פסולה ואסורה בשיטות שנקטו החוקרים בענייננו. לא נסכין עם איומים על עדים, ולא כל שכן איומים קשים... **ולא נשלים עם חקירות מחשכים בלתי מתועדות – חקירות שעצם קיומן פוגע בבית המשפט, בהגנה, וגם בפרקליטות, ואשר חותרות תחת כל ההליך של גילוי האמת.**

ראוי שהעומדים בראש הפרקליטות יידרשו לעניין ויבדקו את ההתנהלות האמורה.

ראו בהרחבה הכרעת הדין בתפ"ח 22149-10-13 מדינת ישראל נ' קרני, [פורסם בנבו] עמ' 108-92 (21.12.15).

לא למותר בהקשר זה להפנות לתיק רצח נוסף שבו שהתה מדובבת בתא מעצר עם חשודה, ומכיוון שהדיבוב הוקלט, הוקלטה גם התרחשות יוצאת דופן שבה נכנסו לתא המעצר שלושה חוקרי משטרה וביצעו תרגיל חקירה פסול, שבמהלכו איימו על הנחקרת כי יפיצו ברבים, וכן לבני משפחתה, תמונות אינטימיות שלה ושל המאהב שלה (תמונות שלא היו ולא נבראו). לא נרשם כמותחייב מזכר בעניין תרגיל החקירה, וספק אם הייתה כוונה כלל לתעדו.

סברנו שיש מקום לבדיקה יסודית של האירוע, והעברנו זאת לטיפול של פרקליטת מחוז מרכז, כאשר העתק מהחלטתנו הועבר גם ליועץ המשפטי לממשלה ולפרקליט המדינה.

ראו החלטתנו בתפ"ח 42793-10-14 מדינת ישראל נ' עזאם ואח' [פורסם בנבו] (14.3.16).

יצוין שאותה נחקרת, שהייתה הנאשמת 2 בתיק, זוכתה מעבירות רצח וקשירת קשר לרצח שיוחסו לה בכתב האישום, וזאת לאחר שהמאשימה חזרה בה מכתב האישום. הנאשם 1 זוכה

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

אף הוא מעבירת הרצח שיוחסה לו, והורשע, בהסכמת המאשימה, בעבירה של נשיאת נשק בלבד (הנאשם 3 באותו תיק שהואשם בסיוע לאחר מעשה – זוכה בדין, לאחר שהמאשימה עצמה סברה שאין סיכוי סביר להרשעתו).

והנה, לאחר כל המקרים האלה, שבה ונגלתה לנגד עינינו שיטת החקירה הנעלמת, שגם התובע וגם הסנגור הצביעו בדבריהם על עצם התרחשותה ועל פסלותה. הסנגור גם הדגיש את העובדה שהתופעה של "תשאול נעלם" נעשית בחלק הקריטי ביותר של החקירה".

ובהמשך:

" מטרנתנו בהחלטה זו היא להבהיר שאין מדובר בכשל חד פעמי, וכי יש לראות את הכשלים בראייה רחבה הנוגעת לזיקה המקצועית שבין הפרקליטות לבין היחידות החוקרות של המשטרה. **הדברים אמורים במיוחד, אך לא רק, בתופעה הפסולה של "תשאול נעלם" אשר שבה וחוזרת במקרים רבים, כפי שהצבענו, חרף פסלותה ותוצאותיה הקשות, וגם לאחר שהפנינו לכך את תשומת לבם של פרקליטת המחוז, פרקליט המדינה והיועץ המשפטי לממשלה.**

כשלים אלה עלולים לפגוע בגילוי האמת. לעיתים, יביא הדבר לכישלון הפרקליטות בהליך ולזיכוי נאשמים – מחמת הספק או אף זיכוי מוחלט. חמור מכך – לעיתים, אם הדבר לא יעלה בחקירת הסנגוריה – והדבר בהחלט אפשרי – עלולים להיות מורשעים חפים מפשע (או מכל מקום, נאשמים שיש ספק לגבי אשמתם).

נראה לנו כי המשמעות המצטברת של הדברים מצדיקה חשיבה מחודשת ו"עליית מדרגה" בטיפול בנושא מדאיג זה – מצדם של קברניטי המערכת המשפטית והמשטרתית, שבוודאי יודעים אל נכון כי המטרה אינה מקדשת את כל האמצעים, קל וחומר שלא את האמצעים שיכולים לקעקע את עצם המטרה.

מן הראוי לדעתנו להקים לשם כך צוות בדיקה משותף בהשתתפות נציגים בכירים של הפרקליטות והמשטרה".

53. גם כאן, אותו תשאול נעלם בוצע ברגע קריטי, תוך רמיסת זכויותיו של הנאשם – הגיע למקום הקצין רולינגר, בבגדים אזרחיים, לקח את הנאשם (באותו המעמד, חשוד) לחדר, הסתגר איתו, ולפתע, חזר בו הנאשם מהכחשתו הראשונית – תוך "רמז" של רולינגר, אשר אמר בתום החקירה החשאית שלו: "תשאול אותו פשוט, יכול להיות שהוא ירצה לשתף פעולה".

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

כמפורט לעיל, תוצאת התשאול הנעלם מובילה למצב שבו לא ניתן לשלול את טענת הנאשם בדבר אמצעים בלתי חוקיים שננטו נגדו באותה חקירה (אף אם הקצין רולינגר, **שלא זכר** את האירוע, טען כי "אין סיכוי" וזה לא "הסגנון שלו" – בהעדר תיעוד, אין כל דרך להכריע בין הגרסאות, קל וחומר כאשר רולינגר לא זכר כלל את האירוע - "אני עוד פעם מתנצל, 4 וחצי שנים אחורה אני באמת לא זוכר").

54. פסול נוסף בחקירה הנעלמת בפרשה זו נעוצה במה שקרה לאחריה – הקצין רולינגר לא כתב דוח פעולה אודות התשאול (כי הוא נעלם, כאמור), ונפקד מרשימת עדי התביעה; ההגנה הערנית, הבחינה, בסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים, בקצין לוקח חלק פעיל בחיפוש ובתשאול הנאשם בשטח, והיתה צריכה **היא בעצמה** לתור ולגלות מי הוא אותו אדם עלום בלבוש אזרחי, שלאחר שיחה קצרה עמו הודה הנאשם באשמה? **נדרשה החלטת בית המשפט** שהתביעה תמסור להגנה את זהותו של אותו רולינגר, ההגנה נאלצה להזמין אותו **בעצמה** – זו התנהלות פסולה אשר מגלמת המשך ישיר לתשאול הנעלם, הפסול אף הוא.

55. רולינגר אינו היחיד שנפקד מרשימת עדי התביעה, כך גם השוטר אלי קון, אשר נכח בחיפוש אצל הנאשם, ואף היה בתחילת החקירה הנעלמת בחדר עם הקצין רולינגר והנאשם, שאחריו הוצא ממנו. גם אותו נאלצה ההגנה להזמין בעצמה, והיא גילתה, רק בשלב מאוחר ולאחר שיחה עם העד, כי הוא ערך דוח פעולה, הנוגע לחיפוש באופן ישיר, וזה לא הועבר להגנה יחד עם חומר החקירה בתיק, וגם כאן נאלצתי להורות לתביעה למסור את הדוח להגנה (אשר נאלצה, רגע לפני העדות, לעיין בו במחשב המשטרתי, חלף קבלתו מראש, מודפס, עם אפשרות להיערך באופן מספק).

56. אף אם התביעה סברה בטעות כי עדותו של קון איננה חומר חקירה, כל ההתנהלות המתוארת לעיל, כנדבך אחר נדבך, מגלמת תחושת לא נוחה, שיש בה פגיעה ממשית בזכותו של הנאשם להליך הוגן. לעניין זה אין לי אלא להפנות לקביעותיו של כב' השופט אלרון בעניין אלמלח (פיסקה 129 לחוות דעתו):

"חשיבות סדר הדברים הנכון למיצוי הזכות להתגונן באה לידי ביטוי, בין היתר, בכך שזכות הנאשם לעיין בחומר החקירה קמה כבר בעת הגשת כתב האישום. משכך, העברת חומרי חקירה באיחור עלולה לקפח את זכות הנאשם להליך הוגן (ע"פ 5735/18 גודובסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 לפסק דיני [נבו] (9.12.2019) (להלן: עניין גודובסקי)). העברת חומר חקירה באיחור, לאחר שחלק מהותי מהמשפט כבר חלף, עלולה אף לפגוע ביכולת הנאשם לתכלל את הגנתו באופן

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

המיטבי. כמו כן, היא עלולה להוביל לכך שאותה ראייה אשר הועברה באיחור והוצגה באיחור לא תקבל את המשקל המתאים בעיני בית המשפט בעת שהוא בא לקבוע עובדות על בסיס כלל חומר הראיות.

ובהמשך (פיסקה 135):

"לסיכום חלק זה: בשיטת המשפט בישראל, כבשיטות משפט אחרות, יש משמעות להפרת חובת המדינה להעביר חומר ראיות לנאשם – היא זה ברשלנות או בזדון. ההשלכות של הפרה זו ייבחנו בהתאם לנסיבות המקרה, לכללים שהשתרשו בפסיקה ועוגנו בחקיקה – וכפי שארחיב בהמשך – לפי דוקטרינת ההגנה מן הצדק."

57. הנה כי כן, עוצמת הפגם בעריכת התשאול הנעלם וכל מה שקרה לאחוריו, יחד עם החומרה שרואה הפסיקה בהתנהלות זו מגלמת פגם בעוצמה משמעותית.

58. וזה, כאמור, לא הפגם היחיד. כמפורט לעיל, הופרה זכות היועצות של הנאשם. גם ביחס להתנהלות זו, עמדה הפסיקה על חומרתה פעמים רבות; ראו למשל: ע"פ. 7974/07 **לין נ' מדינת ישראל** (3.11.2010):

אין חולק על מעמדה הרם של זכות ההיועצות (ראו, בין היתר, בג"צ 1437/02 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' השר לביטחון פנים, פ"ד נח(2) 746, 764; עניין יששכרוב, פסקאות 14-15). מזכות זו "נגזרת ומשתמעת הזכות לקבל הודעה על קיומה... והחובה המוטלת על הרשויות להודיע על כך לעצור" (3412/91 סופיאן נ' מפקד כוחות צה"ל באיזור, פ"ד מז(2) 843, 850 - המשנה לנשיא אלון; ע"פ 7443/06 ארקה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה 32; ע"פ 1094/07 דדון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] פסקה כ"א).

59. כן ראו את הסקירה המקיפה שערך בית משפט השלום ברחובות במסגרת ת"פ (רח') 12876-06-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.11.2020)

"זכות הייצוג וההיועצות בעורך דין המסורה לחשוד בפלילים הוכרה כזכות יסוד מרכזית בשיטת המשפט הישראלית, כבר לפני שנים רבות (ראו: ע"פ 307/60 יאסין ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד י"ז(3) 1541, 1570 (1963); ע"פ 96/66 טאו נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד כ(2) 539, 545 (1966); ע"פ 533/82 זכאי נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(3) 57, 63 (1984); ע"פ 334/86 סבאח נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3) 857, 865 (1990); ע"פ 747/86 אייזנמן נ' מדינת ישראל,

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

פ"ד מב(3) 453, 447 (1988); בע"פ 7974/07 לין נ' מדינת ישראל, בפסקה כ' (9.9.07); עניין אבו עזא, בפסקה 98 לפסק דינו של השופט דנציגר; ע"פ 8347/13 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 15 (11.2.16); עניין חייבטוב בפסקה 90 לפסק דינו של השופט שוהם).

זכות הייצוג וההיוועצות בעורך דין מסייעת לשמירה על זכויותיהם של הנחקרים, להבטחת הגינותם של הליכי החקירה ולמניעת ניצול לרעה של פערי הכוחות המובנים בין הנחקר וחוקריו. היוועצות עם עורך דין מסייעת לוודא כי הנחקר מודע למכלול זכויותיו, ובהן הזכות לחקירה הוגנת, החיסיון מפני הפללה עצמית וכן זכות השתיקה. זכות ההיוועצות מסייעת לשמור על תקינות החקירה ועל אמינותן של הראיות המושגות בחקירה (עניין אייזמן, בעמוד 452; בג"צ 3412/91 סופיאן עבדאללה נ' מפקד כוחות צה"ל באיזור חבל עזה, פ"ד מז(2) 843, 847 (1993); בג"צ 1437/02 האגודה לזכויות האזרח בישראל ואח'י נ' השר לביטחון פנים ואח'י, פ"ד נח(2) 746, 764 (2004); עניין יששכרוב, בפסקה 14; רע"פ 8094/12 אבו טיר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 21 (7.1.14); כן ראו: ד' בין "זכותו של חשוד הנתון במעצר לסניגור בהליכי החקירה – לקראת פתרונות של 'פשרה' " הפרקליט לט (תש"ן) 108; יופי תירוש "הזכות לייצוג משפטי בחקירה" – כללי הצייד במבחן המשפט המשווה" משפט וצבא 14 (תש"ס) 91).

זכות היוועצות של עצור עוגנה אף בסעיף 34 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה ומעצרים), תשנ"ו – 1996 (להלן – "חוק המעצרים"); ראו גם: עניין אבו עזא, בפסקה 101 לפסק דינו של השופט דנציגר; עניין חייבטוב, בפסקה 91 לפסק דינו של השופט שוהם; רע"פ 8860/12 קוטלאיר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 17 (16.1.14)).

מזכות ההיוועצות נגזרת החובה המוטלת על הרשות להודיע לחשוד את זכותו לממש את זכות ההיוועצות, שאחרת לא ידע החשוד שבאפשרותו לממש את זכותו (עניין סופיאן, בעמ' 850; ע"פ 7443/06 ארקה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 32 (28.9.08); ע"פ 1094/07 דדון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה כ"א (3.7.08)). חובה היידוע מעוגנת בשני דברי חקיקה: הראשון, סעיף 32 לחוק המעצרים. השני, סעיף 19 לחוק הסנגוריה הציבורית, התשנ"ו – 1995.

ובהמשך:

"מחוק הסניגוריה הציבורית עולה, כי על הממונה על החקירה להודיע לא רק לעצור אלא גם לחשוד על זכותו לבקש מינוי של סנגור ציבורי, אם החשוד זכאי לכך. יתר על כן, **על ההודעה להתבצע לפני חקירתו של החשוד, על מנת להגשים את מטרת ההיוועצות. ללא ידיעה על זכות ההיוועצות לא יהיה הנחקר מודע לזכותו לבקש להיוועץ בעורך דין, והדבר עלול לפגוע בזכות**

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

ההיועצות גופה ואף להוביל לפגיעה בהגינות החקירה. גם לא ניתן לקבל מצב שבו החוקרים משהים את ההודעה על מעצרו של הנחקר, על מנת למנוע ממנו לממש את זכות ההיועצות בעורך דין (ראו: עניין קוטלאייר, בפסקה 19; עניין אבו עזא, בפסקה 116 - 121; עניין לין, בפסקה כה; עניין אלזם, בפסקה 25 לפסק דינו של השופט לוי; עניין יששכרוב, בפסקה 15 - 17).

עוד נפסק, כי **בשל חשיבותה של זכות ההיועצות, הוויתור על זכות ההיועצות צריך להיות מפורש ועליו להיות מתועד וחתום על ידי הנחקר**.

60. קבעתי לעיל, כי טרם תשאולו של הנאשם **בשטח** לא נמסרה לידיעתו זכותו להיועץ בעורך דין. העובדה כי לאחר מכן, לפני התשאול בתחנת המשטרה, אכן עודכן בדבר זכותו – אין בה דבר, שכן הנאשם כבר הודה, לאחר התשאול הנעלם בעבירה שבה נחשד. ההודעה המאוחרת לנאשם אודות זכותו להיועץ בעורך דין עיקרה, למעשה, מתוכן, את זכותו זו לאחר שהופרה ברגל גסה במהלך התשאול בשטח.

61. הנה כי כן, נוכח מעמדה הרם של זכות ההיועצות, והפרתה, אף אם לא בכוונת זדון (נראה שהיה מדובר בפער בין השוטרים, בין תרגום הזכויות לנאשם לרוסית) – יש משמעות קריטית לפגיעה בזכותו של הנאשם להליך הוגן.

62. פגם נוסף, מעט פחות בחומרתו, הוא העובדה כי השוטרת גופנברג שאלה את הנאשם (בהיותו חשוד) האם הוא מעוניין בעדים, מבלי להודיע לו כי על פי צו החיפוש, על החיפוש להתבצע בפני שני עדים שאינם שוטרים – כפי המתחייב זה שנים רבות (ראו לעניין זה למשל את ע"פ (נצי) 38/83 **בן-קיקי נ' מדינת ישראל** (31.12.1983) שם נקבע כי "לא די בכך שהשוטר ישאל את האדם אם רצונו בעדים, אלא עליו להסביר לו כי הוראת החוק מחייבת נוכחות עדים בעת החיפוש, וכי ניתן לוותר על עדים רק על פי בקשה מפורשת של בעל המקום".

63. כעולה מן המקובץ, מדובר בפגמים רבים המצטברים זה לזה, אשר כל אחד מהם, וקל וחומר כמשקל מצטבר, מגלמים עוצמת פגיעה ממשית בזכותו של הנאשם להליך הוגן.

64. נוכח האמור לעיל, אני סבור כי בהותרת כתב האישום נגד הנאשם, חרף הפגמים, קיימת פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.

כמפורט בעניין אלמלח, "יש לבחון אם קיימים אמצעים מתונים או מידתיים מביטול האישום, כגון הקלה בעונשו של הנאשם. בפסיקה נקבע כי אמנם במקרים המתאימים יש לבכר סעד מתון

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

שאינו עולה לכדי ביטול האישום כליל, ואולם במקרים שבהם הפגם יורד לשורשו של ההליך, ונמנעה מהנאשם הזכות להליך הוגן, אין מנוס מביטול האישום".

65. ודוק: כל פגם בהליך נגד הנאשם כאן הוא פגם משמעותי כלשעצמו, המחזיק לבד משקל ממשי לכרסום ממשי בזכויותיו של הנאשם.

66. ניתן היה לשקול אם ליתן לפגם כזה או אחר ביטוי במסגרת גזר הדין, אולם שוכנעתי כי יש בעוצמת הפגמים, בעיקר הכוונה לאותו תשאל נעלם והעדר מתן זכות ההיוועצות, כדי להכריע את הכף לעבר מסקנה חד משמעית כי לא קיימים כאן אמצעים מתונים או מידתיים יותר, מביטולו של כתב האישום. ראיתי נגד עיני במסקנתי זו גם את טיב האישום נגד הנאשם, אל מול חומרת הפרת זכויותיו.

67. אולי מעבר לצורך, אעיר כי גם הליכה במסלול המשפטי שהתבקש על ידי ההגנה – פסילה פסיקתית של הודאת הנאשם בשטח, והראיות הנגזרות לה, אכן היתה מקשה ראיתית על התביעה. אבהיר כי נוכח התוצאה אליה הגעתי לעיל ההסבר להלן הוא לצורך השלמת התמונה בלבד, והתוצאה המתאימה במקרה דנא היא ביטולו של כתב האישום, ולא זיכוי ראיתי.

68. על פי המסלול הפסיקטי, לפי הלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי (4.5.2006)) לבית המשפט מסור שיקול דעת לפסול קבילותה של ראיה בפלילים, אם הוא נוכח לדעת כי הראיה הושגה שלא כדיון, וכי קבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן החורגת מגדריה של פסקת ההגבלה. השיקולים שנקבעו בהלכת יששכרוב הם: אופיה וחומרתה של אי-החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראיה; מידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה; והנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילת הראיה.

69. אודות אופייה וחומרתה של אי החוקיות, ואי ההגינות שהיו כרוכים בהשגת הודאת הנאשם פרטתי בהרחבה לעיל, ולא רק שאין המדובר בהפרה טכנית או זניחה, אלא מדובר בהפרה חמורה של כללי החקירה התקינה, תוך פגיעה משמעותית בזכות יסוד מרכזית של הנאשם. הגם שברי כי גורמי החקירה לא הפרו את זכויותיו של הנאשם בזדון, בין אם היה מדובר בפער תרגומי, או "אמונה", בתום לב, של קצין המודיעין כי התנהלותו היא תקינה, הרי שנקבע בעניין יששכרוב כי: "בנסיבות בהן הפגם שנפל בדרך השגת הראיה היה חמור וכלל פגיעה משמעותית בזכויותיו המוגנות של הנחקר, כי אז בעצם העובדה שהרשות פעלה בתום-לב לא יהיה כדי למנוע את פסילת הראיה".

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקרן

70. כאמור לעיל, קיומה של הראייה אינו עצמאי ונפרד מאי החוקיות, ואין המדובר בראייה חפצית כגון נשק או סמים. עם זאת, ואולי כאן העיקר ביחס לפסילה הפסיקתית והקושי המסוים הגלום בתוצאתה כאן - נוכח עמדת ההגנה במשפט עצמו, במסגרתה היא חזרה על הודאת הנאשם ללא כל סייג, הרי שחרף הקשר ההדוק בין אי החוקיות להודאת הנאשם הראשונה, בשטח, לא סברתי כי מדובר בהודאה שאינה אמת¹.

71. הנה כי כן, על פני הדברים ייתכן שהיה מקום לשקול בכובד ראש את פסילת הודאת הנאשם בשטח, נוכח הפרת זכויותיו כמפורט לעיל. משמעות פסילת ההודאה, וההשלכה על ראיות הנגזרות לה, ומהן אותן ראיות - הודאת הנאשם במשטרה שכללה גם זיהויו שלו בסרטון מצלמת האבטחה, השאלה האם הטלפון הגנוב הוא ראייה נגזרת נוכח העובדה שנמסר על ידי הנאשם לשוטרים במועד ההודאה הפסולה, ודין הודאתו של הנאשם בבית המשפט, כל אלה יישארו בצריך עיון נוכח התוצאה שאליה הגעתי. אולם, בהחלט אציין כי בהתאם להלכת פרחי (ע"פ 4988/08 פרחי נ' מדינת ישראל (1.8.2011)), שלפיה "בחינת פגיעתה של ראייה שהושגה שלא כדין, בין אם מדובר בראיית "מקור" (המכונה בפי השופט לוי "ראייה ראשית") ובין אם מדובר בראייה "נגזרת", צריכה להיעשות בכפוף לאמות מידה מהותיות של הוגנות ההליך", בהחלט עשויה להטות את הכף לכיוון נזק ראייתי ביחס להרשעת הנאשם, ואיני קובע מסמרות בכך כאמור.

72. כל האמור לעיל הוא למעלה מן הצורך, שכן ביטול כתב האישום הוא התוצאה הנכונה בפרשה כאן, שעה שאין חשש לאמיתות ההודאה שנתנה באמצעים פסולים, ונוכח העובדה כי שאלת הפגיעה בזכויותיו של הנאשם התבצעה במנותק משאלת אשמתו שלא היתה, כאמור, במחלוקת.

אשר על כן אני מורה על ביטול כתב האישום נגד הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בבאר שבע תוך 45 ימים.

ניתנה היום, י"ח אדר תשפ"ה, 18 מרץ 2025, במעמד הצדדים

¹ עם זאת, אעיר למעלה מן הצורך ולהשלמת התמונה בלבד, כי אני דוחה את גישת התביעה בסיכומיה לפיה "גם אלמלא היה הנאשם אומר קחו זה הטלפון, עדיין השוטרים היו מגיעים לאותה מסקנה ומוצאים את הטלפון הגנוב שנמצא בביתו של הנאשם". אני דוחה השערה זו. גם אם הטלפון הגנוב היה נתפס בדירתו של הנאשם (והוא היה), והיה בכך בהחלט כדי לסבך אותו בעבירה, אין המדובר, עדיין, בהודאה באשמה, לא קרוב לכך - על כל המשמעויות, הראייתיות והאחרות, הנלוות לכך.

בית משפט השלום באילת

ת"פ 34473-11-21 מדינת ישראל נ' שקוץ

גיל אדלמן, שופט